

MISSA DE LA INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC – 2013-2014

Seminari Diocesà // 8-10-2013

Dimarts XXVII - I: Jo 3,1-10 // Lc 10,38-42

Sr. Rector del Seminari,
Sra. Directora de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Professors, alumnes,
Germans tots, estimats de Déu.

Comencem el curs escolar de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic amb la celebració de l'eucaristia. La missa votiva de l'Esperit Sant està en l'inici de les nostres activitats, perquè tenim la certesa que és ell, l'Esperit Sant, la font de tots els dons i carismes en l'Església. Els seus set dons formen una unitat que es manifesta en la caritat, el primer i principal do de l'Esperit, el qui és l'Amor substancial del Pare i del Fill. Demanem, en aquest inici de curs, de manera especial i per a tots els qui formem aquest nostre Institut Superior de formació teològica, el dons de la saviesa, de l'enteniment i el de la ciència, que, d'entre els set dons de l'Esperit, podem anomenar intel·lectuals, ja que concorren més directament a la mirada profunda de la realitat, a tenir una mirada «contemplativa» de Déu i de les coses.

Tots els dons de l'Esperit tenen com a finalitat fer créixer en l'amor, en la caritat que prové de Déu. Per això el do de la saviesa és alhora llum i amor, com el raig de sol que alhora il·lumina i escalfa. El do de la saviesa podem dir que és una experiència del cor, ja que dóna el gust, fa assaborir les realitats referides a Déu i, al mateix temps, tota la realitat vista en relació profunda amb Déu. La saviesa ens fa anar a l'arrel més pregona de tota la realitat i ens fa veure totes les coses en la unitat de l'obra de l'únic Déu, Senyor i Salvador. «La saviesa —ens deia el papa Benet XVI, amb la senzillesa del mestre i pastor— ens permet descobrir que n'és, de bo i de gran, el Senyor i, com diu la paraula, fa que la vostra vida s'ompli de sabor, perquè siguem, com diu Jesús, "sal de la terra"» (2-6-2012).

Amb el do de ciència entenem aquella acció de l'Esperit Sant en el cor del creient per la qual aquest jutja, d'una manera correcta i encertada, respecte a les realitats creades, en quant aquestes es refereixen a la realitat fonamental, sense la qual res no té sentit, Déu mateix, Creador i Senyor de tot el que ha estat creat. L'Esperit Sant ens dóna la virtut teològica de la fe i, amb ella, aquella «llum» que ens ajuda a intuir les veritats de la fe amb l'esplendor pròpia. La ciència que ens manifesta aquest do de l'Esperit Sant no és la sola ciència dels sabers humans, científics, filosòfics o teològics, sinó la ciència dels sants que ens ajuda a mirar tota la realitat en relació amb Déu, la seva glòria i la seva voluntat amorosa i alliberadora. L'objecte del do de ciència són totes les coses creades, en tant en quant ens porten a Déu. La llum de l'Esperit Sant ens fa veure la realitat, totes les coses visibles i invisibles, com a creació de Déu. La mirada agraïda que neix de la fe il·luminada per l'Esperit Sant ens fa descobrir el «do» de la pròpia vida i de tot el que ens envolta i que fa possible la vida dels homes en aquest món. Una vegada més amb paraules de Benet XVI: «El do de la ciència no és ciència en sentit tècnic, com s'ensenya a la universitat, sinó ciència en el sentit més pregon, que ensenya a trobar en la creació els signes, les petjades de Déu; a comprendre com parla Déu en cada temps i com em parla a mi, i a animar amb l'Evangeli el treball de cada dia, a comprendre que hi ha una profunditat i a

comprendre aquesta profunditat i donar així sabor al treball, àdhuc al que resulta difícil» (ibídem).

En la teologia i espiritualitat cristiana s'entén pel do de l'enteniment aquella acció de l'Esperit Sant que ens ajuda a donar una mirada profunda a les veritats de la salvació, tal com ens han estat revelades, des de l'única font, Déu mateix, que en l'Escriptura i la Tradició apostòlica ens manifesta el seu desig de salvació. Tota l'Escriptura és inspirada per l'Esperit Sant, i la Tradició apostòlica és la «memòria viva» de l'Església assistida per l'Esperit Sant. És clar, doncs, que solament per l'acció del mateix Esperit Sant podem entrar en l'enteniment, en la intel·ligència, en la comprensió de les veritats que Déu ens ha revelat per a la nostra salvació. El do de la saviesa ve en ajut de la nostra fe, per donar-nos una certesa profunda de la veritat de la revelació de Déu. Quan Déu ens manifesta aquelles veritats de salvació que estan més enllà del que nosaltres podem veure o descobrir amb la nostra sola raó, no aniquila la nostra intel·ligència, la nostra raó, sinó que eixampla l'horitzó de la nostra visió. El do de la saviesa ens ajuda a entrar en la raonabilitat de la nostra fe. La veritat revelada es manté en el «misteri» de Déu, però el cor il·luminat per l'Esperit Sant copsa la bellesa, la bondat i la veritat del que Déu ha manifestat. La fe és ajudada pel do de l'enteniment a penetrar la veritat revelada.

En el Sermó en la Muntanya Jesús digué: *Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!* (Mt 5,8). El do de l'enteniment pot ser posat en paral·lel amb aquesta benaurança. Per a poder veure Déu es necessita tenir un cor net. Així serà en la visió cara a cara en la benaurança del cel. Però també la visió per la fe, mentre peregrinem per aquest món, necessita el cor net. L'acció de l'Esperit Sant en el cor de l'home fa possible la mirada neta a Déu. *L'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa* (Rm 8,26) i ens dóna aquella fe senzilla i viva que demana humilment a Déu la llum per a poder entendre millor les veritats de salvació. El camí de la fe no és el de voler veure, sinó el de creure fermament per poder veure. *¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?* (Jn 11,40), va dir Jesús a Marta. Demanem el do de l'enteniment, perquè puguem ser d'aquells pels quals Jesús diu al Pare: *Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i entesos* (Mt 11,25).

Posar-nos davant del Senyor, amb el desig d'escoltar la seva paraula, és entrar en la primera i fonamental escola de l'evangeli. No hi ha cap altra escola de saviesa, d'enteniment i de ciència que aquesta, la mateixa que Maria, la germana de Marta, ens ensenya quan, *assegada als peus del Senyor, escoltava la seva paraula*. Aquesta escena de l'evangeli segons sant Lluc que hem escoltat ens porta a la centralitat de Jesús en la vida del cristià. Tota l'escena evangèlica posa la mirada en Jesús i en la seva paraula; àdhuc quan Marta vol fer de mestra de Jesús i ell la reconduïx amorosament al seu lloc, lloant l'actitud de Maria, com la de l'autèntic deixeble d'ell: *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa*.

Que en aquest inici de curs escolar en el nostre institut, el Senyor ens doni la seva gràcia abundosa, per tal que tot el que aquí aprenuem i aprofundim en aquest any lectiu ens sigui saviesa autèntica, enteniment profund, ciència plena d'amor, ja que l'hem beguda en la font de vida eterna que és el mateix Jesucrist, en qui, com diu el gran teòleg Henri de Lubac, «s'ha obert el Cor de Déu. Per mitjà d'ell, que és el mitjancer al mateix temps que plenitud de la revelació, es va proclamar la Bona Nova, la qual no cessarà ja de ressonar» (*La fe cristiana*). Que també en aquest curs el

Senyor susciti d'entre tots nosaltres els testimonis, els missioners, els evangelitzadors que el seu cor vol, perquè enmig de la nostra societat, de la nostra diòcesi, dels nostres pobles i ciutats, dels homes i dones del nostre temps no cessi de ressonar el missatge de l'amor misericordiós de Déu a favor de tots els homes, que crida a la conversió i a la vida. Que ens sigui mare i intercessora santa Maria, Seu de la saviesa. Amén.